

Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes Against Humanity

November 26, 1968

UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS

Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations
to War Crimes and Crimes Against Humanity

Adopted and opened for signature, ratification and accession
by General Assembly resolution 2391 (XXIII) of 26 November 1968

entry into force 11 November 1970, in accordance with article VIII

Status of ratifications

Preamble

The States Parties to the present Convention,

Recalling resolutions of the General Assembly of the United Nations 3 (1) of 13 February 1946 and 170 (11) of 31 October 1947 on the extradition and punishment of war criminals, resolution 95 (1) of 11 December 1946 affirming the principles of international law recognized by the Charter of the International Military Tribunal, Nurnberg, and the judgement of the Tribunal, and resolutions 2184(XXI) of 12 December 1966 and 2202(XXI) of 16 December 1966 which expressly condemned as crimes against humanity the violation of the economic and political rights of the indigenous population on the one hand and the policies of apartheid on the other,

Recalling resolutions of the Economic and Social Council of the United Nations 1074 D (XXXIX) of 28 July 1965 and 1158 (XLI) of 5 August 1966 on the punishment of war criminals and of persons who have committed crimes against humanity,

Noting that none of the solemn declarations, instruments or conventions relating to the prosecution and punishment of war crimes and crimes against humanity made provision for a period of limitation,

Considering that war crimes and crimes against humanity are among the gravest crimes in international law,

Convinced that the effective punishment of war crimes and crimes against humanity is an important element in the prevention of such crimes, the protection of human rights and fundamental freedoms, the encouragement of confidence, the furtherance of co-operation among peoples and the promotion of international peace and security,

Noting that the application to war crimes and crimes against humanity of the rules of municipal law relating to the period of limitation for ordinary crimes is a matter of serious concern to world public opinion, since it prevents the prosecution and punishment of persons responsible for those crimes,

Recognizing that it is necessary and timely to affirm in international law, through this Convention, the principle that there is no period of limitation for war crimes and crimes against humanity, and to secure its universal application,

Have agreed as follows:

Article I

No statutory limitation shall apply to the following crimes, irrespective of the date of their commission:

(a) War crimes as they are defined in the Charter of the International Military Tribunal, Nurnberg, of 8 August 1945 and confirmed by resolutions 3 (1) of 13 February 1946 and 95 (1) of 11 December 1946 of the General Assembly of the United Nations, particularly the "grave breaches" enumerated in the Geneva Conventions of 12 August 1949 for the protection of war victims;

(b) Crimes against humanity whether committed in time of war or in time of peace as they are defined in the Charter of the International Military Tribunal, Nurnberg, of 8 August 1945 and confirmed by resolutions 3 (1) of 13 February 1946 and 95 (1) of 11 December 1946 of the General Assembly of the United Nations, including but not limited to: murder, extermination, enslavement, deportation, and other inhuman acts resulting from the policy of apartheid, and the crime of genocide as defined in the 1948 Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide, even if such acts do not constitute a violation of the domestic law of the country in which they were committed.

Article 2

If any of the crimes mentioned in article I is committed, the provisions of this Convention shall apply to representatives of the State authority and private individuals who, as principals or accomplices, participate in or who directly incite others to the commission of any of those crimes, or who conspire to commit them, irrespective of the degree of completion, and to representatives of the State authority who tolerate their commission.

Article 3

The States Parties to the present Convention undertake to adopt all necessary domestic measures, legislative or otherwise, with a view to making possible the extradition, in accordance with international law, of the persons referred to in article 11 of this Convention.

Article 4

The States Parties to the present Convention undertake to adopt, in accordance with their respective constitutional processes, any legislative or other measures necessary to ensure that statutory or other limitations shall not apply to the prosecution and punishment of the crimes referred to in articles 1 and 2 of this Convention and that, where they exist, such limitations shall be abolished.

Article 5

This Convention shall, until 31 December 1969, be open for signature by any State Member of the United Nations or member of any of its specialized agencies or of the International Atomic Energy Agency, by any State Party to the Statute of the International Court of Justice, and by any other State which has been invited by the General Assembly of the United Nations to become a Party to this Convention.

Article 6

This Convention is subject to ratification. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 7

This Convention shall be open to accession by any State referred to in article 5. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 8

1. This Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of the tenth instrument of ratification or accession.
2. For each State ratifying this Convention or acceding to it after the deposit of the tenth instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of the deposit of its own instrument of ratification or accession.

Article 9

1. After the expiry of a period of ten years from the date on which this Convention enters into force, a request for the revision of the Convention may be made at any time by any Contracting Party by means of a notification in writing addressed to the Secretary-General of the United Nations.
2. The General Assembly of the United Nations shall decide upon the steps, if any, to be taken in respect of such a request.

Article 10

1. This Convention shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States referred to in article 5.
3. The Secretary-General of the United Nations shall inform all States referred to in article V of the following particulars:
 - (a) Signatures of this Convention, and instruments of ratification and accession deposited under articles 5, 6 and 7;
 - (b) The date of entry into force of this Convention in accordance with article 8;

(c)Communications received under article 9.
Article 11

This Convention, of which the Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall bear the date of 26 November 1968.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized for that purpose, have signed this Convention.

ԿՈՆՎԵՆՑԻԱ
ՊԱՏԵՐԱԶԱՄԱԿԱՆ ՀԱՆՑԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԵՎ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆ
ԴԵՄ ՈՒՂԴԱԾ ՀԱՆՑԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՆԿԱՏՄԱՍԲ
ՎԱՂԵՄՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԿԵՏ ԶԿԻՐԱՌԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ
(26 նոյեմբերի 1968թ.)

Նախաբան

Սույն Կոնվենցիայի մասնակից պետությունները,

վկայակոչելով Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեայի՝ պատերազմական հանցագործներին հանձնելու – պատժելու մասին 1946թ. փետրվարի 13-ի 3(I) – 1947թ. հոկտեմբերի 31-ի 170 (II) բանաձև-երը, Նյուրնբերգի Միջազգային ռազմական դատարանի կանոնադրությամբ – Դատարանի դատավճռով ճանաչված միջազգային իրավունքի սկզբունքները հաստատող 1946 թ. դեկտեմբերի 11-ի 95 (I) բանաձև-ը – 1966թ. դեկտեմբերի 12-ի 2184 (XXI) – 1966թ. դեկտեմբերի 16-ի 2202 (XXI) բանաձև-երը, որոնք, որպես մարդկության դեմ ուղղված հանցագործություններ, հստակ կերպով դատապարտում են, մի կողմից, տեղական բնակչության տնտեսական – քաղաքական իրավունքների խախտումը –, մյուս կողմից, ապարտիդի քաղաքականությունը,

վկայակոչելով Միավորված ազգերի կազմակերպության Տնտեսական – սոցիալական խորհրդի՝ պատերազմական հանցագործներին – մարդկության դեմ ուղղված հանցագործություններ կատարած անձանց պատժի մասին 1965թ. հուլիսի 28-ի 1074 D (XXXIX) – 1966թ. օգոստոսի 5-ի 1158 (XLI) բանաձև-երը,

նշելով, որ պատերազմական հանցագործությունների – մարդկության դեմ ուղղված հանցագործությունների համար հետապնդման – պատժի մասին հանդիսավոր հռչակագրերից, փաստաթղթերից կամ կոնվենցիաներից ոչ մեկը չի բովանդակում վաղեմության ժամկետին վերաբերող դրույթ,

համարելով, որ պատերազմական հանցագործությունները – մարդկության դեմ ուղղված հանցագործությունները, միջազգային իրավունքի համաձայն, ծանրագույն հանցագործություններ են,

համոզված լինելով, որ պատերազմական հանցագործությունների – մարդկության

դեմ ուղղված հանցագործությունների համար արդյունավետ պատիժը կար-որ գործոն է այդօրինակ հանցագործությունները կանխելու, մարդու իրավունքները – հիմնարար ազատությունները պաշտպանելու, վստահությունը խրախուսելու, ժողովուրդների միջ-համագործակցությանն աջակցելու – միջազգային խաղաղությանն ու անվտանգությանը նպաստելու համար,

Նշելով, որ պատերազմական հանցագործությունների – մարդկության դեմ ուղղված հանցագործությունների նկատմամբ վաղեմության ժամկետի՝ սովորական հանցագործությունների վերաբերող ներպետական իրավական նորմերի կիրառումը

համաշխարհային հասարակական կարծիքի լուրջ մտահոգության հարց է, քանի որ դա խոչընդոտում է այդպիսի հանցագործությունների կատարման համար պատասխանատու անձանց հետապնդմանն ու պատժին,

ընդունելով, որ անհրաժեշտ ու տեղին է սույն Կոնվենցիայի միջոցով միջազգային իրավունքում սահմանել պատերազմական հանցագործությունների – մարդկության դեմ ուղղված հանցագործությունների նկատմամբ վաղեմության ժամկետ չկիրառելու սկզբունքը – ապահովելու դրա համընդհանուր կիրառումը,

համաձայնեցին ներքոհիշյալի շուրջ.

Յոդված 1

Վաղեմության ոչ մի ժամկետ, անկախ կատարման ժամանակից, չի կիրառվում հետ-յալ հանցագործությունների նկատմամբ.

(a) պատերազմական հանցագործությունների, ինչպես դրանք սահմանվել են Նյուրնբերգի Միջազգային ռազմական դատարանի 1945թ. օգոստոսի 8-ի կանոնադրությամբ – հաստատվել են Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեայի 1946թ. փետրվարի 13-ի 3 (I) – 1946թ. դեկտեմբերի 11-ի 95(I) բանաձև-երով, մասնավորապես, Պատերազմի զոհերի պաշտպանության մասին 1949թ. օգոստոսի 12-ի Ժն-ի կոնվենցիաներում թվարկված «լուրջ խախտումների»,

(b) մարդկության դեմ ուղղված հանցագործությունների՝ անկախ նրանից, կատարվել են պատերազմի, թե խաղաղ ժամանակ, ինչպես դրանք սահմանվել են Նյուրնբերգի Միջազգային ռազմական դատարանի 1945թ. օգոստոսի 8-ի կանոնադրությամբ – հաստատվել են Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեայի 1946թ. փետրվարի 13-ի 3(I) – 1946թ. դեկտեմբերի 11-ի 95(I) բանաձև-երով, զինված հարձակման կամ օկուպացիայի միջոցով արտաքսման – ապարտհեյդի քաղաքականության հետ-անքով անմարդկային գործողությունների ու ցեղասպանության հանցագործության, ինչպես սահմանված է Ցեղասպանության հանցագործությունը կանխարգելելու – պատժելու մասին 1948թ. կոնվենցիայում, եթե անգամ այդ գործողությունները չեն համարվում այն երկրի ներպետական իրավունքի խախտում, որտեղ դրանք կատարվել են:

Յոդված 2

1-ին հոդվածում հիշատակված հանցագործություններից ցանկացածի կատարման դեպքում սույն Կոնվենցիայի դրույթները կիրառվում են պետական իշխանության ներկայացուցիչների – առանձին անձանց նկատմամբ, որոնք, որպես հանցագործություն կատարողներ կամ հանցակիցներ, մասնակցում են կամ անմիջականորեն դրդում են այլ անձանց՝ կատարելու այդ հանցագործություններից ցանկացածը, կամ հրահրում են դրանց կատարումը՝ անկախ ավարտվածության աստիճանից, – այն պետական իշխանության ներկայացուցիչների նկատմամբ, որը թույլ է տվել դրանց կատարումը:

Հոդված 3

Սույն Կոնվենցիայի մասնակից պետությունները պարտավորվում են ընդունել օրենսդրական կամ այլ բնույթի բոլոր անհրաժեշտ ներպետական միջոցները՝ հնարավոր դարձնելու սույն Կոնվենցիայի 2-րդ հոդվածում նշված անձանց հանձնումը միջազգային իրավունքի համաձայն:

Հոդված 4

Սույն Կոնվենցիայի մասնակից պետությունները պարտավորվում են իրենց սահմանադրական ընթացակարգին համապատասխան ընդունել ցանկացած օրենսդրական կամ այլ միջոցներ, որոնք անհրաժեշտ են ապահովելու, որ վաղեմության կամ այլ ժամկետները չկիրառվեն սույն Կոնվենցիայի 1-ին – 2-րդ հոդվածներում նշված հանցագործությունների համար հետապնդման – պատժի նկատմամբ, – որպեսզի նման ժամկետները վերացվեն այնտեղ, որտեղ դրանք գոյություն ունեն:

Հոդված 5

Սույն Կոնվենցիան մինչ– 1969թ. դեկտեմբերի 31-ը բաց է ստորագրման Միավորված ազգերի կազմակերպության ցանկացած անդամ պետության կամ նրա մասնագիտացված հաստատությունների ցանկացած անդամի կամ Ատոմային էներգիայի միջազգային հաստատության անդամի, Միջազգային դատարանի ստատուտի մասնակից ցանկացած պետության – ցանկացած այլ պետության համար, որը Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեայի կողմից հրավիրվել է դառնալու սույն Կոնվենցիայի մասնակից:

Հոդված 6

Սույն Կոնվենցիան ենթակա է վավերացման: Վավերագրերն ի պահ են հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին:

Հոդված 7

Սույն Կոնվենցիան բաց է միանալու 5-րդ հոդվածում նշված ցանկացած պետության համար: Միանալու փաստաթղթերն ի պահ են հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին:

Հոդված 8

1. Սույն Կոնվենցիան ուժի մեջ է մտնում տասներորդ վավերագիրը կամ միանալու մասին փաստաթուղթը Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին ի պահ հանձնելուց հետո ինստուներորդ օրը:

2. Յուրաքանչյուր պետության համար, որը վավերացնում է սույն Կոնվենցիան կամ միանում է նրան տասներորդ վավերագիրը կամ միանալու մասին փաստաթղթի ի պահ հանձնելուց հետո, սույն Կոնվենցիան ուժի մեջ է մտնում իր վավերագիրը կամ միանալու մասին փաստաթուղթն ի պահ հանձնելու օրվանից հետո ինստուներորդ օրը:

Հոդված 9

1. Սույն Կոնվենցիայի ուժի մեջ մտնելու օրվանից տասնամյա ժամկետը լրանալուց հետո ցանկացած Պայմանավորվող պետություն ցանկացած ժամանակ կարող է ներկայացնել սույն Կոնվենցիայի վերանայման խնդրանք՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին ծանուցելու միջոցով:

2. Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր ասամբլեան որոշում է, թե ինչպիսի միջոցներ պետք է ձեռնարկվեն այդպիսի խնդրանքի վերաբերյալ:

Հոդված 10

1. Սույն Կոնվենցիան ի պահ է հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին:

2. Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարը սույն Կոնվենցիայի հաստատված պատճեններն ուղարկում է 5-րդ հոդվածում նշված բոլոր պետություններին:

3. Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարը 5-րդ հոդվածում նշված բոլոր պետություններին տեղեկացնում է հետ-յալի մասին.

(a) սույն Կոնվենցիան ստորագրելու – 5, 6 – 7-րդ հոդվածներին համապատասխան ի պահ հանձնված վավերագրերի – միանալու վերաբերյալ փաստաթղթերի մասին,

(b) սույն Կոնվենցիայի՝ 8-րդ հոդվածին համապատասխան ուժի մեջ մտնելու օրվա մասին,

(c) 9-րդ հոդվածին համապատասխան ստացված հաղորդումների մասին:

Հոդված 11

Սույն Կոնվենցիան, որի անգլերեն, իսպաներեն, չինարեն, ռուսերեն – ֆրանսերեն տեքստերը հավասարազոր են, թվագրվում է 1968 թ. նոյեմբերի 26-ին:

Ի հավաստումն որի՝ այդ նպատակով պատշաճորեն լիազորված ներքոստորագրյալներն ստորագրեցին սույն Կոնվենցիան:

*Դաշնագրի պաշտոնական հայերեն թարգմանությունը տրամադրել է
Միջազգային իրավունքի հայկական ընկերակցությունը:*